

stærkt indskrænket og underkastet en omfattende offentlig Kontrol. Enkelte Omraader holdtes dog uden for Loven, deriblandt *Hotel- og Restaurationsvirksomhederne*, hvis Arbejdsanvisningsforhold efter Lovens Vedtagelse har været gjort til Genstand for Kritik fra forskellig Side. Man fandt det urimeligt, at arbejdssøgende inden for dette Fag maatte betale private Kontorer for en Anvisning, der vilde kunne opnaas vederlagsfrit gennem den offentlige Arbejdsanvisning. Endvidere blev det hævdet, at de paagældende private Kontorers Anvisning ofte skete paa ringere Vilkaar end de almindeligt gældende, og at det forekom, at Kontorerne under Foregivende af at kunne skaffe bedre Lønningsvilkaar tilskyndede allerede beskæftigede til at skifte Arbejdsplads for derigennem at kunne indtjene et Gebyr ved en ny Anvisning.

I en Erklæring om Sagen pegede Centralarbejdsanvisningskontoret dernæst paa, at der gjorde sig et lignende Forhold gældende ved den private Anvisning af *Musikere* inden for Hotel- og Restaurationsvirksomheder, idet disse Musikere ofte maatte forpligte sig til at svare det private Anvisningskontor en procentvis Afgift af Lønnen i hele den Tid, Arbejdsforholdet bestod, og derved kom til at betale et ganske urimeligt Vederlag for en Anvisning, der lige saa vel kunde ske gratis gennem den offentlige Arbejdsanvisning.

Med Henblik herpaa fremsatte Socialministeren i Folketinget et Lovforslag, som dog ikke blot tilsigtede en Udvidelse af den bestaaende Lov, men tillige indeholdt forskellige Ændringer i den. Dette Lovforslag vedtoges i Rigsdagen med enkelte Ændringer og Tilføjelser, af hvilke den vigtigste gik ud paa under Loven at inddrage Anvisning af *Sygeplejehjælp*, der ikke omfattes af § 7 i Lov af 26. April 1933 om autoriserede Sygeplejersker.

Den saaledes vedtagne Lov udvider i § 1 Loven af 20. Maj 1933 til at omfatte *Hotel- og Restaurationsvirksomheder*, herunder ogsaa Ansættelsen af *Musikere* inden for saadanne Virksomheder. Endvidere sletter Paragraffen Ordet »væsentlig« i den gældende Lovs Bestemmelse om, at Socialministeren kan tilbagekalde en meddelt Anerkendelse af vederlagsfri privat Pladsanvisning, naar det skønnes, at Virksomheden væsentlig tilsidesætter de ved Anerkendelsens Meddelelse opstillede Vilkaar (L. 1933 § 1, Stk. 3, sidste Punktum). Det samme gælder Bestemmelsen om Tilbagekaldelse af en meddelt Tilladelse til at udøve Pladsanvisning mod Betaling,